

Proloog

ANGIE

Voor elk levend mens staan dertig dode zielen, want in die verhouding overtreffen de doden de levenden.

– Arthur C. Clarke, 2001: *A Space Odyssey*

De levenden zijn de doden aan het inhalen. Toen Arthur C. Clarke dit in 1968 schreef, waren de doden met dertig keer zoveel als wij, maar nu hebben wij ons zo snel vermenigvuldigd dat de verhouding dood-levend nog maar vijftien op één is. Angie kent de cijfers: er zijn meer dan zeven miljard mensen in leven en honderdzeven miljard die dat ooit zijn geweest.

Angies vader is een van de doden, althans dat dacht ze. In haar verbeelding heeft ze hem al vaak naast zich gezien, de leider van haar vijftienkoppige dodengroepje. Hij ziet er dan net zo uit als op de foto waarop hij met haar moeder staat, net zo oud als zij nu is: zeventien. Hij lacht breeduit en stralend, zijn huid is donker en zijn tanden zijn wit, zijn lichaam is gespierd en lang. Op zijn hoofd staat een omgekeerd honkbalpetje; echt zo'n halvegare uit de jaren negentig, vindt ze. Op de foto staan hij en haar moeder Marilyn op een pad van houten planken bij de zee. Haar moeder draagt een tuinbroek over haar bikini en glinsterende oorringen, en haar lange goudkleurige lokken vallen rond haar bleke gezicht. Ze leunt tegen hem aan alsof ze daar hoort, met haar hoofd schaterend achterovergegooid en zijn arm over haar schouder gedrapeerd. Al dat blauwe water achter hen lijkt net zo lang door te gaan tot het de lucht raakt.

Ze heeft de foto een jaar geleden gevonden, toen ze zich klaarmaakte om naar het etentje voor Sam Stones zestiende verjaardag te gaan. Ze zocht in haar moeders lades naar lippenstift – Marilyn was op haar werk – en was op een gegeven moment dieper gaan graven, hoewel ze niet wist waarnaar. Maar toen vond ze, achter in de la met haar moeders ondergoed, een houten doos. Daarin zat een volgepropte grote vergeelde envelop die dichtgeplakt was en daaronder lag de foto.

Angie staarde met grote ogen naar de grijnzende zwarte jongen die haar aankeek, en hoewel ze hem nooit eerder had gezien, wist ze meteen dat het haar vader was. Heel even vroeg ze zich af met wie hij daar stond, maar al snel zag ze dat het meisje, uiteraard, haar moeder was. Ze zag er zo zorgeloos uit. Jong. Kansrijk. Gelukkig.

Opeens kreeg Angie een hol gevoel. Ze wilde die jongen uit de foto trekken, hem op laten groeien tot een man, een man die haar vader was. Ze wilde dat hij haar moeder weer zo kon laten lachen.

In plaats daarvan probeerde ze zichzelf in de foto te plaatsen, zich voor te stellen hoe het daar zou zijn met haar ouders, hoe de zon gevoeld zou hebben, hoe de zee geroken zou hebben. En hoewel ze nog nooit naar het strand was geweest, kon ze op de achtergrond van hun geschater het verre geruis van de golven bijna horen.

Angie moet nog één jaar naar high school en dan begint de toekomst. Ze heeft geen idee wat ze 'met haar leven wil', waar ze thuishoort en of ze alles wat haar moeder voor haar heeft opgegeven ooit kan goedmaken. Wanneer ze merkt dat ze moeite heeft met ademen, het benauwd heeft zonder dat ze weet waar de angst van

daan komt, denkt Angie aan de minimaal zeven miljard levende mensen op aarde. Het onvoorstelbare aantal dempt de paniek en er ontstaat een licht gevoel in haar hoofd – zo'n gevoel dat je krijgt van de slappe lach, te laat naar bed gaan, of van allebei tegelijk. Ze is kleiner dan een waterdruppel in de zee. Dus wat maakt het uit wat één meisje – Angela Miller – met haar leven doet?

Ze beschouwt zichzelf als middelmatig, onopvallend; ze houdt van geschiedenis en exacte vakken (vooral biologie), hardlopen, gegrilde kaas met verbrande randjes, voetbal, koffie met sojaroomb, ouderwetse langspeelplaten, keiharde hiphop op haar koptelefoon. Ze is altijd gewapend met dit soort lijstjes, voorbereid op de noodzakelijke profielen die bedoeld zijn om een ingestudeerde doch oppervlakkige omschrijving van 'zichzelf' te geven, wie dat dan ook is. Ze heeft er alles aan gedaan om de emoties die vanbinnen op de loer liggen en naar buiten dreigen te komen op afstand te houden. Maar vandaag zal alles veranderen.

Angie houdt de foto van haar ouders in haar hand en luistert naar Janet Jackson die 'I get lonely' zingt op een walkman die ze voor nog geen 3 dollar op de kop heeft getikt. Het nummer staat op een verzamelcassette waarop in verwaterde blauwe pen *Voor Miss Mari Mack, liefs, James* is geschreven. Het is nog vroeg, maar de zon is nu al verzengend en jaagt Angie naar het schaduwrijke deel van de veranda. Katoenpluisjes zweven door de warme lucht en verzamelen zich als zomerse sneeuw bij de stoeptrand. Voor haar staat een weekendtas met t-shirts en sokken, ondergoed en haar twee zorgvuldig opgevouwen lievelingsjurken, samen met de envelop uit haar

moeders la en de lijst met Justin Bells van tussen de vierentwintig en vijfendertig, of van onbekende leeftijd, die in Los Angeles en omstreken wonen. Marilyn is bijna een uur geleden naar haar werk vertrokken. Als ze terugkomt, zal ze merken dat haar dochter weg is.

Angie woont met haar moeder in dit huis sinds de dag dat Marilyn haar als tienjarig meisje van school ophaalde en zei dat ze een verrassing had.

‘Wat dan?’ vroeg Angie toen Marilyn niet met een van de gebruikelijke traktaties – een Milky Way, fruitgum, een leesboek of nieuwe kleurpotloden – op de proppen kwam.

‘Wacht maar af,’ antwoordde haar moeder, ‘dit is de grootste verrassing ooit.’ Ze ging de snelweg op, pakte meteen de eerste afrit en reed door het oude centrum van Albuquerque, het deel van de stad waar ze alleen kwamen als Angie naar het natuurhistorisch museum wilde. Gingen ze daar nu ook naartoe? Nee, haar moeder slingerde door straten met enorme populieren en met klimop begroeide huizen. Toen ze aan de rand van de wijk kwamen en de huizen kleiner werden – van adobe, met keurig onderhouden tuintjes – parkeerde ze op een oprit. Het huis was laag en vierkant, en had een blauw dak.

Angie had zich vragend naar haar moeder toe gedraaid.

‘Nou, stap uit!’ zei Marilyn met meisjesachtige opwindings in haar stem.

Angie was achter haar moeder aan naar de voordeur gelopen, waar Marilyn stond te hannesen met haar sleutelbos. Van wie was dit huis?

Toen het slot openklikte, had Marilyn Angie aange-

keken en gezegd: 'Vooruit, ga maar naar binnen. Het is van ons.'

Hoewel ze pas tien was, had Angie toen al aangevoeld dat Marilyn haar iets had gegeven wat ze zelf nooit gehad had: een huis om in op te groeien. Ze hadden het samen geschilderd: de woonkamer blauw, de keuken geel. Angies slaapkamer zeegroen.

Angie was altijd gek geweest op de dikke muren die 's morgens de hitte buitenhielden, de boogvormige doorgangen en de versleten ruitjesbank waarop Marilyn en zij in het weekend tot laat naar romantische komedies keken onder het genot van met Parmezaanse kaas bestrooide popcorn of waterijsjes.

Als klein meisje was Angie ervan overtuigd dat ze een moeder had op wie andere kinderen jaloers waren – een moeder die lunchtrommels meegaf met de heerlijkste, zorgvuldig in driehoekjes gesneden sandwiches en die de lekkerste brownies bakte. Als Angie 's morgens haar bed niet uit wilde komen, zorgde Marilyn dat ze dat wel deed door keihard 'Dancing in the street' te draaien. Dan dansten ze lachend in hun pyjama door het huis. Op alle feestdagen versierde haar moeder het huis, ook met oud en nieuw en Halloween. Op Onafhankelijkheidsdag, de vierde juli, maakte ze altijd rood-wit-blauwe cupcakes en hotdogs. Ze kocht sterretjes en als het dan donker genoeg was, gingen Marilyn en Angie buiten in hun tuin staan en schreven met de fonkelende toverstokjes hun naam in de lucht.

Toen ze klein was, vond Angie het helemaal niet vreemd dat ze maar met z'n tweeën waren. Dat ze niet naar de barbecuefeestjes bij andere mensen gingen, dat als haar

moeder haar afzette bij vriendinnetjes ze nooit bleef om te kletsen met de andere moeders, die Marilyn vaak op een neerbuigende manier aanspraken. Dat ze op de ouderavonden van Montezuma-Elementary verreweg de jongste moeder was en dat ze de vaders die aardig tegen haar waren altijd afwimpelde om op zoek te gaan naar haar dochter. Zelfs toen haar moeder uiteindelijk de deur gesloten hield voor Manny – de eerste (en laatste) man die bij hen thuis was komen eten – had Angie dat verlies geaccepteerd.

Al van kleins af aan zei Marilyn tegen Angie dat ze haar grootste schat was, haar licht, haar reden van bestaan. Haar dierbare engeltje. Maar soms, als ze dacht dat Angie vol overgave zat te kleuren of verdiept was in een tv-programma, zag Angie haar uit het raam staren terwijl de tranen over haar wangen stroomden.

Angie ziet Sams jeep de hoek om komen en voor het huis parkeren. Ze zet de walkman uit en haalt de koptelefoon van haar hoofd. Maar als ze voor zich ziet hoe haar moeder vanavond thuiskomt in een leeg huis gaat ze bijna weer naar binnen. Toch tilt ze de weekendtas op en loopt naar de auto.

Sam draagt een gekreukt wit t-shirt, een afgeknipte sweatpants, die om zijn lange, smalle lijf hangt, en een pilootenbril met spiegelglas. Zijn haar zit even warrig als altijd.

‘Hai,’ zegt Angie. Ze baalt ervan dat ze zijn ogen niet kan zien.

Sam knikt alleen maar, pakt haar tas aan en zet die op de achterbank. Angie stapt in de auto, waar een vage wietgeur hangt en die bezaaid is met papieren verpak-

kingen van de Mexicaan. De Cherokee uit de jaren negentig, die Sam Mabel noemt, komt met sputterend geronk tot leven.

Als ze Angies straat uit rijden, blijft Sam zwijgen en zet de muziek harder. Angie werpt een blik achterom naar haar verdwijnende huis en kijkt dan omlaag naar het meisje op de foto met haar vader. Het meisje dat met naar beneden gedraaide raampjes en keiharde muziek door de nacht moet hebben geracet en de geur van de zee moet hebben ingeademd, het meisje dat het gevoel van vrijheid gekend moet hebben terwijl de lucht in haar longen stroomde en een leven, een nieuw leven, op het punt van beginnen stond. Het meisje dat geweten moet hebben dat verliefd worden de wereld dichterbij brengt, alsof alles binnen handbereik is. Althans, zo ziet Angie het voor zich.

MARILYN

Achttien jaar eerder

Marilyn is vandaag zeventien geworden. Ze staart in haar eigen ogen die weerspiegeld worden in het auto-raampje, over een man heen die een bord meedraagt waarop CASH VOOR GOUD staat en een vrouw die een boodschappenkarretje vol lege flessen duwt. Ze passeren een benzinstation, waar een stel jongens met omgekeerde honkbalpetjes wegloopt met sigaren en blikjes frisdrank. Haar bovenbenen plakken aan de stoel en ze voelt zweet parelen op haar voorhoofd. De traditionele hittegolf aan het eind van de zomer in Los Angeles heeft toegeslagen. Het moet buiten minstens veertig graden zijn en de airco in de Buick uit de jaren tachtig, die volgestapeld is met dozen, werkt niet.

‘Het is maar voor eventjes,’ ratelt haar moeder Sylvie verder. ‘Tot we weer een meevaller hebben. Over een paar weken heb je een afspraak bij L.A. Talent.’

Marilyn knikt zonder zich naar haar moeder toe te draaien. Haar laatste auditie (voor de rol van iemand uit een vierkoppig gezin dat een televisie ging kopen) was een regelrechte ramp. Omdat ze wist wat er op het spel stond, voelde ze zich in de wachtruimte met de andere meisjes de hele morgen benauwd en had ze buikpijn. Hoewel ze haar best deed om zich te concentreren op haar boek – *Het witte album* van Joan Didion – bleef ze

steken bij de eerste alinea en las almaar de openingszin: 'We vertellen onszelf verhalen om te kunnen leven.' En toen ze uiteindelijk voor de camera stond, merkte ze dat ze amper kon ademhalen.

Tegen haar moeder, die haar op kwam halen, zei Marilyn echter niets over het gevoel van paniek, de duizeligheid of de wanhopige o-god-blik die de casting-assistent naar de regisseur had geworpen toen ze haar een glaasje water was komen brengen. En ze doorstond ook Sylvies teleurgestelde blik – opgetrokken wenkbrauwen van spanning – toen een week later hun diepvriesmaaltijd werd onderbroken door een telefoontje met het nieuws dat Marilyn voor de zoveelste keer had gefaald. Terwijl Sylvie ophing en door het raam naar het zwembad en de plastic ligstoelen staaarde, schoof Marilyn een stukje verflenste broccoli heen en weer over haar bord. Na een lange stilte schonk Sylvie een derde glas witte wijn voor zichzelf in en wendde zich tot Marilyn. 'Eigenlijk valt hier niets te halen. Ik denk er al een tijdje over om naar Hollywood te verhuizen, dan zitten we veel dichterbij alles in de buurt,' zei ze té opgewekt. 'Kijk, je zou daar in een supermarkt zomaar tegen een casting-director aan kunnen lopen.' Alsof ze niet gewoon wegvluchtten uit het appartement waarvan ze al maanden de huur niet hadden betaald.

Marilyn weet dat haar moeder haar zo met haar kont op de foto zou laten zetten (net als het meisje op het reclamebord voor spijkerbroeken langs de snelweg) als dat het geld zou opleveren voor een spiksplinternieuw huis in de heuvels boven de stad, boven alles, waar ze volgens haar thuishoren. Wat Sylvie betreft, ligt een nieuw en beter leven voor het grijpen

Als kind geloofde Marilyn misschien nog in Sylvies dromen over een betere plek, maar inmiddels heeft ze het opgegeven ooit nog door de deur van haar moeders fantasieën te lopen. Ze klampt zich vast aan de gedachte dat het nog maar een jaar duurt voor ze achttien is en ze weg kan gaan om te studeren, aan een eigen leven kan beginnen. Ze ziet de toekomst als een lichtplekje aan het eind van de tunnel en heeft zichzelf aangewend haar blik daarop te richten, zich ernaartoe te worstelen, dat lichtje in gedachten te houden.

Er toetert een auto omdat Sylvie het verkeer achter zich ophoudt als ze links af wil slaan naar Washington Boulevard. Marilyn neemt zondoorstoufde uiterlijk van de straten in zich op, de geur van vlees die van een tacokraam opstijgt, vermengd met de vage zeelucht, de felgekleurde bougainville die opklimt langs een hek.

Sylvie negeert het getoeter en stuurt de Buick South Gramercy Place op. Vagelijk herkent Marilyn de straat met vervallen etagewoningen. LAGE AANBETALING, staat er op een reclamebord. Ze ziet een bak met rode bloemen voor een raam hangen, een waslijn waaraan kleren wapperen als vlaggen. Een man leunt tegen het gebouw beneden en neemt trekjes van een sigaret.

‘Kijk, Marilyn. Je kunt ze van hieraf zien.’ De auto zwenkt naar het midden van de weg als Sylvie zich omdraait en naar de witte letters HOLLYWOOD op de bergheiling in de verte wijst. Ze staan onverzettelijk in de smognevel die bij de zomerse hitte hoort.

‘Mmm-hmm.’ Marilyn doet haar best om de opkomende zenuwen te onderdrukken. Ze rijden verder en parkeren voor nummer 1814: een halfvrijstaand huis van twee ver-

diepingen op de hoek, met afbrokkelend roze pleisterwerk en een verwilderde tuin, waar desalniettemin een paar sinaasappelbomen weten te overleven.

De stem van Lauryn Hill stijgt op uit een radio in de benedenwoning: *'How you gonna win...'* Sylvie graait naar de sleutel onder de mat, de krullen in haar blondgeverfde haar plakken tegen haar bleke wangen. Zodra ze binnen is, wordt Marilyn terug in de tijd geslingerd door de vertrouwde geur: een vreemde mengeling van sigaren, Febreze en gekookt vlees.

De meubels lijken lukraak door de kamer verspreid. De bank staat ietwat scheef voor de muur, de salontafel staat er schuin tegenaan. De snoepspot daarbovenop is grotendeels gevuld met toffeepapiertjes. De latemiddagzon stroomt door de ramen met tralies naar binnen en werpt lichtvlekjes op het versleten tapijt.

Heel even staan ze daar alleen maar.

'Nou ja, het had erger gekund,' zegt Sylvie dan geforceerd opgewekt. Marilyn zou het graag op de een of andere manier beter hebben gedaan. Gewoon nog één reclamespotje, nog één succes, zodat ze hier niet naartoe hadden hoeven.

In de piepkleine slaapkamer die vroeger van haar is geweest en dat nu weer zal zijn, opent Marilyn het raam en laat een vlaag warme wind naar binnen. Het is al over vijven, maar de hitte heeft nog niet aan kracht ingeboet. Ze staart naar een verre rij magere palmbomen met deinende toppen. Ze doen haar denken aan soldaten die in het gelid staan, de laatsten die zich staande hebben weten te houden op het slagveld van de stad. Ze heft haar handen en vormt met haar duimen en wijsvingers een

denkbeeldig fotokader voor haar ogen. Met een knipoog – haar imaginaire sluiters – legt ze het beeld vast in haar hoofd.

‘Wat ben je toch mooi.’ Sylvies stem maakt haar aan het schrikken. Als ze zich omdraait, ziet ze dat haar moeder haar vanuit de deuropening aankijkt, terwijl de radio beneden overgaat naar de reclame en een stem haar opdraagt om dubbel te genieten. Marilyn is opeens uitgeput en zou het liefst op de grond in elkaar zakken.

Als Sylvie aanstalten maakt haar armen om Marilyn heen te slaan, moet ze opeens denken aan de dag – nu bijna tien jaar geleden – waarop ze hier bij Woody weggingen om in het toen gloednieuwe appartement te trekken dat ze net hebben achtergelaten in Orange County. Sylvie was dol op het zwembad en de nieuwe vloerbedekking, maar wat Marilyn het fijnst vond, was dat de lucht nergens naar rook. Ze was in haar slaapkamer haar kleren aan het opbergen in een nieuwe roze ladekast, toen ze haar moeder haar naam hoorde schreeuwen.

Ze rende naar de woonkamer, waar ze Sylvie in tranen aantrof en haar eigen gezicht op tv zag. De Marilyn op de tv opende de bovenkant van een My Little Pony en haalde er een armbandje met edelstenen uit. ‘Er is een verrassing voor mij!’ riep ze uit, en toen kuste ze het hoofd van Twilight Sparkle. Marilyn kreeg een ongemakkelijk gevoel toen ze zichzelf zag – dat was zij niet, toch? Niet echt. Nee. Ze merkte dat ze achteruit wilde deinzen bij het scherm, maar toen Sylvie haar naar zich toe trok en vol ontzag fluisterde: ‘Wat ben je mooi, mijn kleine meid’, genoot ze daar zonder dat ze het wilde toch van.

Nu blijft Marilyn een beetje hangen in Sylvies armen, overspoeld door haar luchtje... Eternity van Calvin Klein?

Sylvies luchtjes zijn een roterende caleidoscoop van monstertjes uit het warenhuis Macy's, waar ze haar hele werkdag bezig is klanten ervan te overtuigen dat ze zich met een fles Chanel of Burberry kunnen transformeren tot de vrouw die ze willen zijn.

'Het komt allemaal op zijn pootjes terecht. Dat zul je zien,' zegt Sylvie bijna tegen zichzelf. Ze laat Marilyn net zo abrupt weer los als dat ze haar omarmd heeft. 'Kom, we gaan de spullen uit de auto halen, dan hebben we nog tijd voor een verjaardagsetentje.'

Marilyn ziet dat het haar moeder nog meer moeite kost dan haar om niet in te storten. 'Geweldig,' antwoordt ze, en ze geeft haar moeder een zoen op haar wang.

Dozen de trap op tillen gaat langzaam. Tegen de tijd dat de zon zakt en de dag het begint op te geven, is de Buick voor twee derde leeg en zijn ze allebei plakkerig van het zweet.

Op het moment dat Marilyn worstelt met een van de zwaarste dozen – waar haar boeken in zitten – ziet ze een mannengestalte de straat oversteken en hun kant op komen. Hij is lang en breed en heeft zijn hoofd voorovergebogen. Ze blaast een plukje haar uit haar gezicht en baalt dat ze haar handen vol heeft, want ze zou graag een kader voor een denkbeeldige foto maken als hij in een plas van blauwpaarse bloemblaadjes onder een jacaranda stapt.

Als hij op een drafsje dichterbij komt, ziet ze dat hij ongeveer net zo oud als zij moet zijn, want hoewel hij fysiek volgroeid lijkt, heeft hij nog de grote ogen van een jongen. Hij draagt een basketbalshort, sneakers en een wit t-shirt, dat van voren doorweekt is van het zweet. Zijn linkerarm is bedekt met tatoeages.

‘Marilyn! Hou je aandacht erbij! Dit is niet het moment om weer zo’n dagdroomreisje te maken, niet nu je met die bakstenen van je loopt te sjouwen,’ klaagt Sylvie. Waarschijnlijk heeft hij dat gehoord, want hij draait zich om en ziet Marilyn naar hem staren. Met veel moeite slaagt ze erin een achterwaartse stap de trap op te doen, maar ze blijft naar hem kijken.

Hij wendt zijn blik af, maar even later klimt hij naar hen toe. ‘Hulp nodig?’ Zijn stem klinkt anders dan ze zich had voorgesteld. Zachter, bedeesder. De toon lijkt te passen bij het zachtaardige blauw van de vroegeavondhemel.

‘Mijn hemel, ja! Wat een schat. Iemand moet ons een engel hebben gestuurd.’ Sylvie laat de doos meteen vallen; zij is nooit te beroerd om de hulp van anderen af te slaan. ‘Ik ben Sylvie en dit is mijn dochter Marilyn. Ze is jarig vandaag.’

Marilyn is blij dat haar wangen al gloeien van de inspanning en haar blozen verbergen.

‘Gefeliciteerd,’ zegt hij simpelweg.

Het lijkt wel of Marilyn de warmte van zijn lichaam af voelt stralen. ‘Bedankt.’ Ze laat haar ogen omhoogdwalen naar de meeuwen die langs de roze wolken zweven en probeert niet naar het shirt te kijken dat aan zijn gespierde lichaam plakt.

‘En jij bent?’ vraagt Sylvie.

‘James.’

‘James. Fijn om te weten dat we een flinke jongeman als buurjongen hebben.’

‘Komen jullie hier wonen?’

‘Jaja. Daar, boven. Mijn dochter is actrice, het leek ons beter als ze dichterbij Hollywood woonde.’

Marilyn beseft hoe gek dit moet klinken – het is overduidelijk dat ze niet echt een actrice is, anders zouden ze hier niet in trekken. Maar James knikt alleen maar en tilt de doos op, waardoor zijn lichaam zo dicht bij dat van Marilyn komt dat ze heel even zijn huid kan ruiken. Hoewel ze aan zijn ademhaling kan horen dat hij zich inspant, is daar op zijn gezicht niets van te zien als hij de boeken naar binnen draagt.

‘We hebben er nog een paar in de auto staan, je vindt het toch niet erg...’ zegt Sylvie (meer dan dat ze het vraagt). Marilyn krimpt ineen.

‘Tuurlijk niet,’ zegt James, maar ze kan niet zien of hij dat meent.

Sylvie blijft binnen en begint demonstratief uit te pakken, maar Marilyn volgt James de trap op en af met de lichtere dozen en is vastbesloten haar steentje bij te dragen. Ze komen elkaar steeds tegen op de trap, maar hij maakt niet veel oogcontact.

Als ze klaar zijn, bedankt Sylvie James nogmaals en volgt Marilyn hem naar beneden, zodat ze de auto op slot kan doen. Het begint donker te worden en de hitte maakt opeens plaats voor de oppervlakkige kilte van een woestijnnacht. Er loopt een rilling over haar rug; haar kleren zijn nog vochtig van het zweet.

Onder aan de trap draait hij zich naar haar toe. ‘En, hoe oud?’

Even begrijpt Marilyn er niets van, maar dan schiet het haar te binnen dat ze jarig is. ‘Zeventien.’

Hij knikt. ‘Ik ook.’

Ze kijkt naar de stoep, die bezaaid is met afval: een cola-flesje, een ingedeukt bierblikje en een lege zak van uitgerekend de Burger King. Vijf jaar geleden heeft ze juist voor

dat bedrijf haar laatste reclamespot opgenomen. Royalty's voor de herhalingen zijn niet eeuwigdurend.

'Waar komen jullie vandaan?'

'Orange County. We gaan weer bij mijn oom logeren. We hebben hier ook gewoond toen we voor het eerst naar L.A. kwamen.'

'Ben jij actrice?'

'Nee, niet echt. Dat zou mijn moeder graag willen. Een eeuwigheid geleden heb ik meegedaan aan een paar reclamespotjes... Het is meer haar ding, maar ik denk dat ik het spelletje al zo lang mee heb gespeeld dat het routine is geworden.'

'Ja, dat ken ik wel. Ik bedoel, je moet zijn wat je moet zijn voor de mensen van wie je houdt. Maar dat is helaas niet altijd je wáre zelf.'

Marilyn knikt. Ze ruikt dat iemand eten aan het koken is en hoort ergens in de verte een sirene. 'Nogmaals bedankt voor je hulp.'

'Geen punt.'

Ze glimlacht naar hem, en voor het eerst lijkt hij haar echt aan te kijken.

'Later,' zegt hij.

Als Marilyn hem ziet verdwijnen in de woning onder haar eigen nieuwe huis prikkelt haar huid en zijn haar zintuigen griezelig gespannen. Het gebouw aan South Gramercy 1814 lijkt opeens prachtig.

Marilyns oom oogt niet blij als hij een uur later binnenkomt en Marilyn servies ziet uitpakken en Sylvie zit te bellen met Domino's. Woody is een tengerere man met een buikje en lang grijzend haar in een staartje. 'Hallo, dames,' zegt hij droog. 'Welkom terug.'

Sylvie hangt op en draait zich naar hem toe. 'Bedankt dat we hier mogen logeren,' zegt ze overdreven zoetsappig.

'Je was getrouwd met mijn broer,' zegt hij onvriendelijk.

Sylvie verbergt haar huivering best goed, maar toch ziet Marilyn het. Wat wél voor Woody pleit, is dat hij er mee heeft ingestemd zijn slaapkamer aan Sylvie te geven en zelf op de bank gaat slapen. In Marilyns piepkleine kamertje hebben zo te zien dozen gestaan, die nu de gang in beslag nemen.

'We hebben het er al over gehad,' zegt Sylvie snel, 'dat het maar voor even is. En we zullen ons keurig gedragen. Het wordt hier spic en span. Je hoeft je nergens druk om te maken.'

'Ach ja, ik ben inderdaad dol op je jachtschotel,' hint Woody.

'Die wil ik morgen voor je maken. Ik heb net een pizza besteld voor vanavond. Je nichtje is vandaag namelijk zeventien geworden.'

Woody neemt Marilyn van top tot teen op. Sinds ze hier weg zijn gegaan, heeft Marilyn hem maar een paar keer gezien, voor het laatst twee jaar geleden met Kerstmis, toen hij naar Orange County kwam met een krat bier en laveloos op de bank in slaap viel.

'Goh,' zegt hij, 'je bent een stuk gegroeid sinds je hier voor het laatst was. Zelfs sinds de laatste keer dat ik je gezien heb. Pak even een biertje voor me, wil je?'

Ze loopt naar de koelkast en haalt er een flesje uit, dat ze even tegen haar wang drukt. Ze voelt zich een beetje koortsig. Hoewel het buiten afgekoeld is, lijkt Woody's woning de warmte van de dag vast te houden.

'Neem er zelf ook een als je dat wilt. Je bent tenslotte jarig,' zegt hij.

Dat doet Marilyn niet.

Sylvie staat erop kaarsjes in de pizza te zetten wanneer die arriveert. Ze is erin geslaagd die uit een van de onuitgepakte dozen op te diepen. Marilyn leunt over de vlammetjes, die al roze kaarsvet lekken op de kaas. Ik wens dat ik hier volgend jaar om deze tijd ver vandaan ben, op een universiteit in New York City, en aan mijn eigen leven kan beginnen, denkt ze. Maar als ze haar ogen sluit om de kaarsjes uit te blazen, ziet ze James achter haar oogleden. Het beeld van hem trekt aan haar als een onderstroom.

Marilyn ligt wakker in het krakende eenpersoonsbed, onder de versleten My Little Pony-lakens die haar moeder jaren geleden voor haar gekocht heeft, en hoort gedempte stemmen door haar raam naar binnen drijven. Een daarvan klinkt als die van James, en er is nog een andere, een kinderstem. Ze spitst haar oren om te verstaan wat ze zeggen, maar ze praten zacht en ze vangt alleen af en toe een woord op: oma... schoenen... school... belooft... Even een vaag gelach.

De stemmen zwijgen en ze is alleen met de verlatenheid van de kamer waar ze ooit haar eerste slapeloze nachten in de stad doorbracht. Ze staart naar de bekende patronen op het plafond, als er een helikopter overvliegt. Korte tijd later hoort ze muziek. Ze meent de melodie te herkennen en de gevoelige stem die in het donker binnen zweeft. *'Try me, try me...'* Ze ziet voor zich hoe James er in zijn bed naar ligt te luisteren, en het geluid wordt een onzichtbare brug tussen hen in. Uiteindelijk sukkelde ze op zijn liedje in slaap.